

Na počátku 13. století se v severovýchodním Pobaltí začal rodit stát, který do dějin vstoupil pod názvem Livonsko. Díky systematickému dobývání, christianizaci a osídlování země se v průběhu několika desítek let vytvořil svébytný státní útvar, jenž se skládal z držav řádových rytířů, duchovenstva a bohatých hanzovních měst. Od prvních let se západní křesťané střetávali při podmaňování Pobaltí s ruskými mluvícím pravoslavným obyvatelstvem a Livonsko se na dlouhou dobu stalo nejvýchodněji položenou výspou latinského Západu, která bezprostředně sousedila s ruskými zeměmi. Po dobu několika století, od zrodu livonského státu až do jeho zániku na počátku livonské války, udržovalo Livonsko čilé kontakty s ruskými zeměmi, které reprezentovala města Veliký Novgorod a Pskov. V mírových dobách byla tato města jeho hlavními diplomatickými a obchodními partnery a ve válečných konfliktech se stávala cílem útoků řádového vojska.

Tématem diplomové práce Livonský stát a Moskevská Rus na přelomu 15. a 16. století jsou diplomatické vztahy mezi Livonskem a ruskými zeměmi v letech 1471 až 1505. Jejím cílem je zachytit zásadní kvalitativní změnu rusko-livonských vztahů, ke které došlo v období dokončování procesu nazývaného ruskou historiografií "sobiranije ruskich zemel". Na vrcholu tohoto procesu stál moskevský veliký kníže Ivan III. (1462-1505), jenž byl definitivním podmaněním Velikého Novgorodu v roce 1478 a nabytím značného vlivu v dosud formálně samostatném Pskově nevyhnutelně zatažen do problematiky diplomatických a obchodních vztahů v baltském prostoru. Sílicí ruský stát, jehož zrod je ruskou historiografií kladen do roku 1478, se stal bezprostředním sousedem Livonska, což se nemohlo neprojevit na charakteru ruskolivonských vztahů. Cílem práce je postihnout hlavní rysy Ivanovy baltské politiky, priority, které v ní sledoval, a prostředky, jimiž dosahoval svoje politické cíle.